

MEDJUGORJE

**MARIÁNSKE
CENTRUM
MEDŽUGORIE**

**Vy nevidíte
Boha,
milé deti,
avšak
keď sa
modlíte,
pocítite
jeho
blízkosť.**



81

2. štvrtrok 2006

NEPREDAJNÉ



Ivan Dragičević počas zjavenia 27. apríla 2006 v Lorette v Rakúsku

25 rokov milostí v Medžugorí

Je takmer neuveriteľné, že Matka Božia sa už 25 rokov denne zjavuje v Medžugorí. Z malej zapadnutej dedinky v Hercegovine sa pôsobením Matky Božej stal fenomén, ktorý sa rozšíril po celom svete. Po vzniku Modlitbovej akcie vo Viedni v roku 1985, ktorá si dala za cieľ šíriť posolstvá Matky Božej v neskreslenej podobe, sme sa inšpirovali jej príkladom aj my a od roku 1991 ponúka Mariánske centrum Medžugorie aj slovenským čitateľom štvrťročník MEDJUGORJE. Vďaka vašej podpore môžeme a chceme v našej spoločnej práci i naďalej pokračovať.

„Aj dnes vás vyzývam, aby ste mali viac viery vo mňa a v môjho Syna. On zvíťazil svojou smrťou a zmŕtvychvstaním a pozýva vás, aby ste cezo mňa boli časťou jeho radosti.“

Matka Božia nás neustále nabáda, aby sme dôverovali Bohu. Robí to aj v tomto posolstve z 25. apríla 2006. Žijeme vo svete, kde nie je samozrejmé, že ľudia v našom okolí veria v Boha. Nahrádzajú ho vierou v úspech, v životnú kariéru, vo vedu a techniku. Známy teológ Karl Rahner vyzýva kresťanov 21. storočia na návrat k mystike. Boha nemožno vidieť, ale môžeme ho vycítiť v modlitbe, hovorí Matka Božia. Máme ho dať na prvé miesto v svojom živote! Avšak to nemôžeme naozaj uskutočniť, ak ho nepoznáme a nezamilujeme si ho. Preto nás už 25 rokov tisícorakými formami Matka Božia pozýva k modlitbe. Pozýva nás k modlitbe srdcom, aby sme mohli zachytiť jemné chvenie Božej lásky. Ježiš sa otvára každému srdcu, ktoré ho hľadá. V okamihoch tichého zahĺbenia do modlitby cítime mystický rozmer Božej prítomnosti. Kto to už zakúsil, pochopí rozprávanie svätcov, že len v Bohu jestvuje skutočný pokoj. A k tomuto Božiemu pokoji nás vedie Matka Božia, Kráľovná pokoja, už 25 rokov. Hovorí o milostivom čase, ktorý sme dostali, aby nás mohla zaviesť na cestu svätosti. Je to Boží dar, ktorý sme dostali. Snažme sa ho využívať.

V modlitbe s Vami spojení
Vaši priatelia
z Mariánskeho centra Medžugorie

AKO ZISTIŤ PRAVDU O MEDŽUGORÍ?

Na začiatku zjavení Matky Božej nemohol nik predvídať, ako budú veci vyzerat' po 25 rokoch: Čo sa stane s vizionárskymi deťmi, aký bude osud posolstva, ktoré sprostredkovali v mene Matky Božej, ako bude vyzerat' farnosť, v ktorej sa to všetko deje. Bude môcť obstáť nebojácne svedectvo šiestich deťí o ich stretnutiach s Matkou Božou proti prísnej komunistickej moci, voči počiatocnej rezervovanosti a kritike vtedajších duchovných, voči očividnému vzrušeniu ich rodín a celej obce? Pre všetkých týchto spomenutých, okrem samotných vizionárov, to bolo pokušenie, z ktorého nebolo šťastného východiska, a predovšetkým to ani nemalo nijakú budúcnosť. Všetci, ktorých sa to po tieto prvé dni týkalo, by boli bývali šťastní, keby bolo



MEDŽUGORIE - PO 25 ROKOCH

Páter Ivan Dugandžič, profesor pre Nový zákon na Katolíckej teologickej fakulte v Záhrebe

všetko zrazu prestalo a vrátil by sa pokojný život ako predtým. Iba vizionári očakávali s radosťou každé nové stretnutie s Matkou Božou a nebojácne o ňom svedčili, a nezaťažovali sa otázkou, ako to bude všetko pokračovať ďalej.

Začiatky boli poznačené aj náhlou premenou biskupa Žaniča, ktorý sa z pôvodného horlivého príhovorca za pravosť zjavení premenil na ostrého protivníka. Pokiaľ išlo o širšiu cirkevnú verejnosť po počiatocnej skepse sa časom stále zväčšoval počet tých,



ktorí v posolstvách Matky Božej spoznali autentickú výzvu na obrátenie pre Cirkev a pre svet. Tak sa stávalo Medžugorie z roka na rok miestom, kde sa zhromažďovalo stále viac ľudí, ktorí modlitbou a prijímaním sviatostí hľadali prehĺbenie svojej viery. Neustále narastal počet tých, ktorí podávali svedectvo o svojom osobnom obrátení alebo o svojom zázračnom uzdravení, ale súčasne rástol aj odpor, a ten

naberal ustavične nové formy. A približne taký je obraz Medžugoria aj dnes po 25 rokoch.

Priaznivo naladený pozorovateľ by sa mohol pýtať, prečo je také ťažké dostať sa k pravde o Medžugorí? Prečo aj dnes po 25 rokoch od začiatku udalostí, ktoré medzičasom pritiahli pozornosť celého sveta, urobili z Medžugoria jedno z najsilnejších ohnísk viery a najpríťažlivejších miest modlit-



by, má biskupský ordinariát v Mostare taký zdržanlivý a negatívny postoj? Prečo sa čas od času zjavuje nejaký článok alebo kniha, ktorých autori chcú nemilosrdne Medžugorie odpísať? Je ťažké preniknúť do cudzích dôvodov a postojov, to však neznamená, že nesmieme – vo svetle Nového zákona a stáročnej kresťanskej skúsenosti a múdreho prístupu Cirkvi k takým úkazom – premýšľať a vyvodzovať z nich dôsledky. O to viac to považujem za povinnosť každého teológa, lebo Medžugorie sa odohráva v lone Cirkvi, ktorá nemôže ostať voči takýmto zjaveniam ľahostajná.

Ak sa nepodarilo dokázať ani vizionárom ani kňazom, ktorí sa na Medžugorí podieľali, ani toľkým teológom, ktorí ich vzali pod ochranu, že neklamú, to potom neznamená, že nemajú pravdu, ale znamená to, že je otázka o pravdivosti Medžugoria zle položená. Evanjelium nám dosvedčuje, že ani Ježišovi sa nepodarilo dokázať Pilátovi, čo je pravda (Jn 18, 38), aj keď bol presvedčený, že on sám je „cesta, pravda a život“ (Jn 14, 6) a že každý, ktorý zotrúva v jeho Slove, nájde pravdu (porov. Jn 8, 32). Vôbec si nedal tú námahu, aby Pilátovi niečo dokazoval. Predtým nedal ani farizejom nijaké „znamenanie z neba“, keď takýmto spôsobom chceli získať pre seba pravdu. Evanjelisti neskôr, keď písali o Ježišovi, nepodávali správu – „pravdu“ o jeho živote, ale chceli dosvedčovať jednu jedinú pravdu, totiž, že Ježiš je Spasiteľ. A boli pre túto pravdu ochotní znášať všetko, ba aj smrť. Hoci židia a pohanský cisár veľmi prenasledovali kresťanstvo, prešliapalo si kresťanstvo silou svedectva cestu, a tým potvrdilo samo svoju „pravdu“.

To možno povedať aj o Medžugorí 25 rokov od jeho vzniku. Aj keď je Medžugorie dnes zatienené obžalobou zo zavádzania a klamstva, dosvedčuje plnou silou milostivé pôsobenie Božie, ktoré mnohí spoznávajú a s ktorým sa stotožňujú. Aby sme sa dostali k odpovedi na otázku o „pravde o Medžugorí“, treba položiť otázku o platnosti kritéria, ktorým sa skúmala táto pravda v tomto čase: Zdá sa, že je otázne v prvom rade naše poňatie Boha a slobody jeho pôsobenia, ďalej, či je zjavenie v Novom zákone uzavreté, či nie je možné nové poznanie, a napokon je tu otázka dokonalosti človeka, skrze ktorú pôsobí Boh; v tomto prípade ide o vizionárov.

PRÍLIŠ ZNÁMY BOH!

Cees Nooteboom napísal vo svojom románe Rituále vetu, o ktorej je hodno popremýšľať: „Boh znie ako odpoveď na akúkoľvek otázku, a práve to je nebezpečné na tomto slove, že sa často používa ako odpoveď. On by mal mať radšej nejaké meno, ktoré je skôr otázkou. Mnohí kresťania, ba aj niektorí teológovia hovoria o Bohu, akoby o ňom všetko vedeli, akoby Boh pre nich nepredstavoval už nijaké tajomstvo. Áno, vystupujú s takou istotou, ako keby boli s úplnou istotou presvedčení, že je on vždy na ich strane. A neuvedomujú si, ako tým ochudobňujú pojem „Boh“, ako ho okrádajú o jeho vznešenosť a nepoznatelnosť, o ktorých hovorí celá Biblia. Na druhej strane sme v našich časoch svedkami, že sa hovorí o neprítomnosti Boha. Mnohí súčasníci nevidia nikde na svete stopy Božieho pôsobenia, lebo ich nedokážu rozpoznať. Jedni poznajú Boha pridobre, pre iných je neprítom-

ný. Ani v jednom, ani v druhom prípade ho neberú vážne, lebo nerátajú s možnosťou jeho pôsobenia, ktoré je vždy prekvapujúce a inakšie než akékoľvek ľudské predstavy.“

Celá Biblia svedčí o tom, že Boh sa nikdy nemôže stať objektom ľudskej chápanosti a ešte menej môže byť človeku k dispozícii. Napriek mohutnému dielu, ktoré uskutočňuje vo svetových dejinách, zostáva nepreskúmateľným tajomstvom, ktoré musí človek vždy odznova pokorne hľadať. Nik nemôže mať monopol na vedomosti o Bohu, ani sa nemôže s nikým o nič stavať a odvolávať sa pritom na Boha, ale ešte oveľa menej smieme byť voči Bohu ľahostajní. „Keď chceme Boha zažiť – Si tu, alebo nie si? – a keď podnikneme určité kroky, o ktorých veríme, že na ne bude reagovať alebo aj nie, ak si z neho robíme takýto objekt experimentu, tak sme už určite na teréne, na ktorom ho nájsť nemožno“ (J. Ratzinger, Boh a svet, s. 91).

Boh je vznešený a je „z druhého sveta“, človek sa ho môže dotýkať iba v pokornom načúvaní. To nie je náhoda, že slová mystérium a mystika majú spoločný koreň. Boh sa zveruje človeku ako mystérium, ako tajomstvo, vždy v mystickej skúsenosti v modlitbe, keď je človek pripravený načúvať jeho hlasu. Zdá sa, že práve v tom spočíva úloha Medžugoria. V dnešnej Cirkvi, ktorá zanedbala práve túto dôležitú črtu stretávania s Bohom, sa stalo Medžugorie školou modlitby a hlbokjej skúsenosti s vierou. V dobe, v ktorej prevažuje v Cirkvi a v kresťanskej teológii stále viac poznanie vecí nedôležitých a zanedbávajú sa veci dôležité. Medžugorie tieto dôležité veci privá-

dza zasa do centra kresťanského života. A to je v skutočnosti aj to najsilnejšie kritérium jeho pravosti.

MEDŽUGORIE – MYSTICKÝ ROZMER KREŠŤANSTVA

Nemecká protestantská teologička D. Sölleová pripomína vo svojom článku s charakteristickým nadpisom „Mystika a odpor“ ako už na začiatku 20. storočia katolícky laik Friedrich von Hügel vychádzal zo skutočnosti, že Jánovo evanjelium je už od staroveku považované za „duchovné“ evanjelium a upozorňoval na to, že v kresťanstve možno rozoznávať tri prvky: inštitucionálny, intelektuálny a mystický. Prvý spájame obyčajne s Petrom, druhý s Pavlom a tretí s Jánom. Keď vychádzame z dnešného stavu v kresťanských cirkvách, D. Sölleová vraví: „Potrebný je správny vzťah týchto troch prvkov, ale v kresťanskej kultúre bohatého sveta je v súčasnosti hlboko porušený. Zjednodušene povedané: v Katolíckej cirkvi vládne Peter a jeho nasledovníci, v protestantskej cirkvi Pavol a jeho nasledovníci, zatiaľ čo mystický element je potlačený a zostáva nepovšimnutý. Mystika nemá domov – a napriek tomu ju mnohí potrebujú a hľadajú.“ Po tomto varovaní musíme pripomenúť znovu často citované slová K. Rahnera, že kresťanstvo v 21. storočí pretrvá, len ak sa vráti k mystike. Podľa mienky mnohých teológov, ktorí nezaťaženi akýmkoľvek predsudkami pozorujú Medžugorie, je ono svojou spiritualitou a zbožnosťou staviteľom cesty k návratu práve k tomuto mystickému rozmeru kresťanskej viery.

V prvých storočiach kresťanstva sa

tieto tri prvky zjednocovali viac menej vo veľkých biskupoch, ktorí boli zároveň aj veľkými teológmi a veľkými cirkevnými kniežatami, predovšetkým však veľkými svätými postavami. V stredoveku prenechávali cirkevné kniežatá teológiu a mystiku výlučne mníchom a pre seba si ponechali iba inštitucionálny prvok, a tak ho olúpili o jeho pravý obsah a o jeho život. V novej dobe dostal tento vývoj ešte zápornejšie formy. Inštitúcia Cirkvi sa v niektorých formách stala skostnatenou a neživotnou a intelekt bez mystickej skúsenosti spýšnel a stal sa arogantným. Pavlova múdra rada: „Ducha neuhášajte, prorocktami nepohrdajte, ale všetko skúmajte; dobrého sa držte!“ (1 Sol 5, 19–21) bola pre mnohých nepochopiteľná, lebo sami nemali žiadne skúsenosti s Duchom a prorockým slovom. Miesto toho bola každá mystická skúsenosť spochybne- ná. Zrúcala by prítomný stav, a preto jej bolo treba zabrániť.

Je zaujímavé pozorovať, ako sa cez takéto vývoj cirkevných dejín potajme zvyšoval počet mariánskych zjavení, a ony vždy rozpútali plameň duchovného života v Cirkvi. Práve preto sú tieto zjavenia najväčšími novodobými teológiami. Karl Rahner ich zaraďuje do oblasti mystickej a vidí v nich vítaný impulz v ochudobnenom živote Cirkvi. Pomenúva to jednostranným a použiteľným spôsobom prístupu k súkromným zjaveniam, ibaže ich obsah sa porovnáva s obsahom novozákonných

skúseností, aby sa posilnila ich pravosť, pričom sa vôbec nekladie otázka, aké sú pre Cirkev dôležité. Keď sa však potvrdí, že je niektoré zjavenie pravé, tak tým nie je povedané všetko, lebo „súkromné zjavenia musia byť v jadre imperatívom, ako musí pôsobiť kresťanstvo v istej dejinnej situácii.“ (Karl Rahner, Visionen und Prophezeiungen, s. 27).

V čase, keď bolo kresťanstvo nacionalizmom a komunistom všetkého zbavené a kresťanská skúsenosť celkom vyschla, je Medžugorie výkrikom po mystickej skúsenosti, po návrate Boha do centra života. Ľudia, ktorí Boha poctivo hľadajú, to spoznali, a preto sa Medžugorie, napriek všetkému odporu a všetkým útokom stalo miestom Božej blízkosti, a tým aj miestom zhromažďovania a obnovy Cirkvi. To všetko potvrdzujú aj slová Jozefa Ratzingera: „Iba Cirkev, ktorá sa modlí, je otvorená. Iba ona žije a pozýva ľudí, darúva jednotu a súčasne priestor ticha.“ (J. Rat-



zinger, Gott mit uns. Eucharistie: das Zentrum des Lebens).

MUSIA BYŤ VIZIONÁRI DOKONALÍ?

Od prvej chvíle zjavení Matky Božej boli medžugorskí vizionári vystavení kritickému pozorovaniu z rozličných strán, čo je aj celkom pochopiteľné. Spočiatku bola normálnosť ich správania predmetom záujmu a vypytovaní. Muselo sa konštatovať, či sú to duševne zdravé osoby, alebo či zážitok nie je možno ovocím chorej duše. Keď sa však na nich vykonali všetky lekárske vyšetrenia, a tie ich prehlásili za úplne normálne osoby, mnohým to ešte nestačilo. Začali porovnávať každé ich slovo a kládli ich na váhu, aby v nich objavili dačo neuveriteľného, nejakú nedôslednosť, ba dokonca aj protirečenia a začali čoraz väčšmi pozorovať ich súkromný život. Jedni im neveria, lebo si založili rodiny miesto toho, aby išli do kláštora, iným sa nepozdáva, že nie sú v kostole každý deň atď. Je to tak, že najradšej počúvame ľudí, ktorí rozprávajú veľmi jasne a dôveryhodne. Zhovorčivosť sa vždy cenila, od antickej rétoriky až po súčasné médiá a ich šikovných hovorcov a moderátorov. Ale práve toto bezchybné rozprávanie znie často mechanicky a naučene a zanecháva po sebe chlad. Napriek tomu je to tak, že nám padne zaťažko počúvať niekoho, kto kokce, alebo sa zasekne v reči, no pokúšame sa mať preňho porozumenie. Často je to trápenie pre samotného rečníka, no on to ináč nevie. Koktanie nie je iba následkom organickej vady, ešte menej nepravdivosti toho, čo rečník hovorí. Môže byť výrazom toho, že o obrov-

skej udalosti sa ťažko hovorí. Každé zablokovanie našej plynulej reči ukazuje, že sme vo svojom vnútri veľmi vzrušení a že sa na tom, o čom hovoríme, skutočne aj podieľame. To, čo by sme chceli povedať, nemá byť iba informáciou, ale ide o niečo, čo sa nás hlboko dotýka. Cítíme, že musíme svedčiť o niečom, pre čo nenachádzame slov. Takisto opisovali medžugorskí vizionári často posolstvá, ktoré napísali: To, čo zažili, sa dá iba slabo odovzdať ďalej.

V Biblii nachádzame viacero príkladov takých zablokovaných rečí. Najznámejším príkladom je Mojžiš. Keď dostal od Boha poslanie, aby išiel k Izraelitom a ohlásil im oslobodenie spod egyptského zajatia, Mojžiš povedal: „Nie tak, Pane! Ja nie som výrečný muž. Nebol som predtým a nie som ani teraz, odkedy sa rozprávaš so svojím sluhom, lebo mám nemotorné ústa a ťarbavý jazyk“ (Ex 4, 10).

Aj Jeremiáš vyjadruje úzkosť pred prorockým poslaním: „Ach, Pane, veď neviem hovoriť, mladučký som“ (Jer 1, 6). Pavol si musí vypočuť od svojich protivníkov, že je nedoukom v reči (2 Kor 11, 6). A on sám priznáva Korint'anom, že pri ohlasovaní evanjelia bol „veľmi slabý, preniknutý veľkým strachom a chvením“ (1 Kor 2, 3). Môžeme sa pýtať, prečo povoláva Boh do svojej služby práve takých ľudí, čo nie sú v reči presvedčiví, ale musia hovoriť v jeho mene.

Nepresvedčivá reč je ako malé upozornenie, že v živote nemusí vždy všetko prebiehať bezchybne. Na túto ťažkosť v komunikácii medzi Bohom a ľuďmi poukázal J. B. Metz, keď povedal, že najkratšia definícia nábožen-

stva je prerušovanie. Náhly vpád inej skutočnosti, Božej reality v našom živote láme našu povrchnú istotu, láme zabehané formy, správanie a vyjadrovanie a pozýva nás zmeniť to. Práve tak možno povedať, že ani v medziľudských vzťahoch nemusí stav bez treníc a napätia znamenať, že sú tieto vzťahy veľmi dobré. Podobné je to aj s naším vzťahom k Bohu. Náš rozhovor s ním nemusí byť formulovaný hladko a vybrúsené. Môže to byť aj obyčajné koktanie. Koktanie iba ukazuje, že sme v skutočnosti nedokonalí, nedokončení, v sebe rozpoltení.

Biblia dosvedčuje, že Boh nikdy nepôsobí za ideálnych podmienok a prostredníctvom dokonalých ľudí. Úplne naopak, najčastejšie pôsobí za zmätených životných podmienok a prostredníctvom ľudí, ktorí majú svoje ľudské slabosti a nedokonalosti.

Ktosi mi povedal s istou dávkou irónie ale celkom správne, že sa mu zdá,

že si Boh vyberá vždy tých nesprávnych ľudí. Keby sa uplatnili kritériá, ktorými boli za posledných 25 rokov porovnávané ľudské a mravné kvality medžugorských vizionárov a kňazov na kľúčové biblické postavy ako Mojžiš, Dávid, Šalamún – až po Petra, Pavla a iných, v tejto skúške by neobstáli.

Mnohí ľudia v Cirkvi majú povrchnú a chybnú predstavu o tých ľuďoch, ktorých prostredníctvom by Boh mohol pôsobiť. Ale aj tu platí to, čo Biblia dosvedčuje, že Boh je vo svojom pôsobení vždy iný a nepredvídateľný.

Medžugorskí vizionári museli za tých posledných 25 rokov počúvať z cirkevných kruhov často veľmi nechutné, nespravodlivé a nemilosrdné posudzovanie

o sebe samých a o ich živote. Viem spoľahlivo, že nikdy neodpovedali tým istým spôsobom, čo najväčšmi hovoria za nich a za skutočnosť, ktoré dosvedčujú.



PROSTREDNÍCTVOM MEDŽUGORIA VYSTUPUJEME Z TEMNOTY

Páter Jozo Zovko v Širokom Brijegu

Keď sa oslavuje strieborné jubileum či už v manželstve alebo v kňazstve alebo v nejakej kariére, tak sa nedá nepovyratúvať v niekoľkých vetách všetky pekné momenty, ktoré sme zažili. Tak je to aj s Medžugorím, ktoré dnes oslavuje 25 rokov Božej prítomnosti, ktoré dosvedčuje prostredníctvom svojej Matky. Pre nás by to mala byť veľká udalosť, ale aj udalosť, pri ktorej by sme mali predovšetkým ďakovať za všetky tie z neba na zem vyliate milosti.

Keď hovoríme o 25 rokoch Medžugoria, tak sa nepatrí vyratúvať iba tie skutky, ako to robí napríklad špičkový športovec, ktorý vyratúva iba svoje získané trofeje alebo dobré výsledky. Na túto rovinu nemôžeme postaviť Medžugorie. Ďaleko prevyšuje všetky získané ľudské vyznamenania a trofe-



je, lebo všetky dosiahnuté výsledky prekonávajú ľudskú realitu práve preto, lebo sú na božskej rovine. Čo nám Matka Božia za všetky tie roky darovala prostredníctvom rozličných modlitbových skupín, jednotlivcov, ktorí sa angažovali a pridali sa na cestu Matky Božej, to všetko nedokážeme ani vyratovať, ani spísať v nejakej knihe.

Sme vďační Bohu, že sa prostredníctvom Medžugoria vyvetrala opona temného veku. Bol to čas temnoty a rôznych stretov, pád jedného veľkého a strašného režimu otroctva a násilnia. Aj dnes je Európa okupovaná no-



vou myšlienkou, v ktorej vzniká nové spoločenstvo, ale spoločenstvo, ktoré by chcelo vybudovať budúcnosť bez Boha. Táto nová Európa si postavila svoje nové podmienky a verejne odmieta zásady ako viera, Boh a morálka. Vďaka Bohu máme na druhej strane Medžugorie, prostredníctvom ktorého vzniká obnovená Cirkev, ktorá prekračuje hranice sveta a neuzatvára sa, je otvorená pre každého. Toto je tá nová milosť Božieho zásahu do našich dejín, v ktorých vzniká prostredníctvom Medžugoria nový svet s ružencom v ruke. Svet, ktorý prináša pokoj

a lásku a rozširuje dobro, pokoru a svätosť. Cez Medžugorie začína sa navracat' do našich rodín svätosť a lieči sa slepota a temnota, ktoré dnes panujú. Cez Medžugorie vystupujeme z tmy a môžeme vidieť dobrotu, blízkosť a jas tváre nášho Boha.

Dvadsaťpäť rokov Medžugoria v našich dejinách je teda veľkou zodpovednosťou pre nás veriacich a niet pre to nijakého ospravedlnenia, keď povieme, že nevieme, čo Medžugorie znamená a prečo je tu dnes prítomná Matka Božia. Vôbec nič nás neospravedľňuje, lebo tu sa toho stalo veľmi

veľa. Dostali sme toľko odpovedí a v tomto okamihu musíme povedať tak ako Ježiš na otázku Jána Krstiteľa odkázal po svojich učeníkoch: „Chodte a oznámte Jánovi, čo počujete a čo vidíte: Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium.“ Medžugorie zažilo od prvých dní dodnes toľko znamení a zázrakov, milostí a obrátení, že niet kresťana, ktorý je vo svojom svedomí čestný, žeby nemohol zvoláť: „Ďakujem ti, Pane, že si sa prostredníctvom Matky Božej zjavil!“ Čokoľvek ako ľudia urobíme, všetko bude primálo. Čo zanedbáme, bude našou vinou. Uvidí sa, že sme neodpovedali a že sme nemali odvahu povedať: „Pane, čo chceš, aby som urobil?“ a všetko sme prenechali náhode. Prúd milosti vytryskol a tečie, preto treba do tohto prúdu vstúpiť, potom sa upokojiť, a tak sa uzdraviť. To je dnes obraz Medžugoria. Ak do tej rieky nevstúpime a nedotkneme sa jej, sme mimo milosti, ktorá tým prúdom preteká.

Dvadsaťpäť rokov Medžugoria to je príbeh, ktorý nemôžeme poprieť. Môžeme to skúsiť popierať v nejakej farnosti alebo diecéze, ale na celom svete je to nemožné. Medžugorské svetlo je dnes na všetkých svetadieloch a my sme to osobne zakúsili, aké milosti z toho vyplývajú. Keby dnes Medžugoria nebolo, bola by tvár zeme inakšia. Bola by smutnejšia a chladnejšia. Boh vstúpil do ľudských dejín a chce ľudí viesť, a predovšetkým oslobodiť od všetkého, čo ich privádza na falošnú cestu.

Pokúsme sme sa pozrieť na 25 rokov medžugorských udalostí z inej

strany. Predstavte si zhromaždenie 1000 ľudí, ktorí boli v Medžugori. O čom by títo ľudia svedčili? Všetci by na javisku povedali: „Našiel som uzdravenie pre svoju dušu, znovu som objavil lásku, moja rodina sa stala svätejšou, uzdravil som sa z tej alebo onej telesnej či duševnej choroby ako aj z tej alebo onej formy nevery a nemravnosti.“ Dnes, po 25 rokoch môžeme právom tvrdiť, že je Medžugorie tou najväčšou klinikou, nemocnicou, v ktorej sa uzdravili mnohé tisíce ľudí z rozličných telesných a duševných chorôb. V tejto klinike robil Boh prostredníctvom Matky Božej chirurgické zásahy, ktoré neboli možné na žiadnej inej klinike sveta. Tieto chirurgické zákroky sa konali na pacientoch, o ktorých medicína povedala, že sú beznádejne chorí a že sa už nedá nič robiť. Sústreďme to všetko na jedno miesto a dostaneme mozaiku z tisícov a miliónov kamienkov, ktorá vytvára jeden jediný obraz. A tento obraz ukazuje, že **BOH JE NEKONEČNÁ LÁSKA, KTORÁ ÚČINKUJE NA PRÍHOVOR MATKY BOŽEJ.** Táto mozaika 25 rokov je v skutočnosti obrazom, ktorý by mal mať v srdci každý z nás a mal by pritom povedať: „Milá Matka Božia, nekonečne ti ďakujeme za všetko, čo si urobila a za všetko, čo pre nás robíš. Bez Matky Božej to nejde, a niet ani kostola bez Matky Božej, bez nej niet pokoja, niet budúcnosti, ani sveta. Medžugorie nie je teda nejakou hrou biskupov, kňazov, laikov, tých, čo chcú a tých, čo nechcú. Medžugorie je hrou života so smrťou, pokoja a lásky s nepokojom a prekliatím. Nechcel by som prekliatie, ale pokoj, lásku a požehnanie. Povedzme preto: „Vďaka ti, Pane, za všetky milosti, kto-

ré si vylial do srdc ľudí, aj za všetky tie, ktoré ešte vylejš.“

To, čo Matka Božia doposiaľ urobila, vidíme cez jej posolstvá, ktoré ľudia prijali, aby sa vydali na cestu svätosti, lebo chceli ísť po ceste, kam nás ona vedie. To je cesta lásky a zodpovedného apoštolátu. Dnes sú takí ľudia v každej farnosti na celom svete, ktorí darovali svojej farnosti kvapku uzdravenia, kvapku dobroty a niečoho pozitívneho. A mnohé farnosti by to mali verejne priznať, ako sa to aj často stáva. Bol som kňazom pred začiatkom zjavení Matky Božej v Medžugorí, ale skrze Medžugorie vidím dnes Cirkev a sviatosti celkom inak. Sv. omša a ruženec, spovednica a evanjelium sú pre mňa teraz celkom iné. Aj Boha prežívam celkom inak. Nevytvoril som si nového Boha, ale on sa mi zjavil mimoriadnym spôsobom a teraz ho vidím v tejto kráse i v tejto nekonečnej božskosti, a čo môžem iného robiť, než mu spievať a byť pre neho piesňou a chválospevom. Toto je tá krása Medžugoria, že cez otvorené Srdce Matky Božej môžeme vidieť inakšiu Cirkev: Cirkev, ktorú kmášu víchre sem a tam, ale nedokážu ju premôcť. Spôsobila to Matka Božia, že z malej dedinky, z Medžugoria, sa stalo veľké miesto, ktorého prostredníctvom vzniká nová, obnovená Cirkev, ktorá bude novou jarou a novým duchom našej budúcnosti. Medžugorie nevynachádza a netvorí Boha, je to iba skúsenosť, do ktorej človek vstupuje ako kvapka do oceánu, aby sa s oceánom zmiešala a ďalej žila. Medžugorie je Cirkev, v ktorej sa človek cíti dobre, a preto by ju nechcel opustiť. Medžugorie je miestom, kde človek cíti mi-

losť, berie si ju domov, a nechce ju stratiť. My sme teda vyvolené nádoby a sme v Božích rukách. Preto mu musíme slúžiť a malo by to byť pre nás cťou a radosťou.

Reforma liturgie, ktorú priniesol Druhý vatikánsky koncil, zostala v knižniciach, ale prostredníctvom Medžugoria vykročila do sveta, lebo cez Medžugorie sa začali odohrávať živé sviatosti. Človek sa cez Medžugorie stáva novým a navracia sa k Bohu. Preto nesmie prestať byť soľou a svetlom, svedkom evanjelia Ježiša Krista, ktoré nie je mŕtve, ale živé a bude žiť večne, tak ako to povedal Ježiš. Medžugorie prinieslo za posledných 25 rokov mnoho nových apoštolov, ktorí sa už nedajú vo svojej úlohe zastaviť a ohlasujú ovocie, ktoré nám dnes Boh prináša cez Matku Božiu. V histórii Medžugoria boli aj takí, čo chceli ten strom vyťať a vyhlasovať jeho ovocie za prehnité. Ale Matka Božia tento strom ochraňovala a ešte stále ho ochraňuje. Preto musí Cirkev toto ovocie vidieť, a ona ho aj cez celý ten čas videla, lebo ešte ani jediný raz nepovedala k Medžugoriu NIE. Veľmi sa teším, keď vidím toľkých pútnikov a kňazov, ktorí prichádzajú so svojimi veriacimi znovu do Medžugoria, a tým vždy znovu dosvedčujú, že tu prijali milosť a že by ju chceli ďalej darovať, aby vydávali svedectvo. Toto som vám chcel povedať na oslavách 25. výročia a ďakujem všetkým tým, ktorí pochopili Medžugorie, lebo som o tom presvedčený, že sú na správnej ceste.

Vizionárka Mirjana Dragičevičová-Soldová mala denné zjavenia od 24. 6. 1981 do 25. 12. 1982. Matka Božia jej pri poslednom dennom zjavení oznámila desiate tajomstvo a povedala, že sa jej bude zjavovať už len raz ročne a to 18. marca. A tak to bolo aj v uplynulých rokoch. Pri poslednom ročnom zjavení 18. marca 2006 sa zhromaždili tisíce pútnikov z celého sveta na modlitbu ruženca v Cenacole, v Spoločenstve sestry Elvíry. V modlitbe očakávali príchod Matky Božej. Mirjana prišla v sprievode svojho manžela Marka a blízkeho príbuzenstva. Zjavenie sa začalo o 13,59 h a trvalo do 14,04 h. Matka Božia dala toto posolstvo:

„Drahé deti! V tomto pôstnom období vás pozývam k vnútornému zriekaniu. Cesta k tomu vedie cez lásku, pôst, modlitbu a dobré skutky. Iba úplným vnútorným zriekáním spoznáte Božiu lásku a znamenia doby, v ktorej žijete. Buďte svedkami tých znamení a hovorte o nich. K tomu vás chcem priviesť. Ďakujem vám, že ste mi vyhovelí.“

POĎME CESTOU, KTORÚ NÁM PONÚKA MATKA BOŽIA

Nasledujúci deň na sviatok sv. Jozefa sme navštívili Mirjanu v jej dome a rozprávali sme sa s ňou. Poskytla nám tento rozhovor:

Mirjana, včera si mala ročné zjavenie. Čo nám môžeš povedať o tomto zjavení?

Už som to často povedala: Matku Božiu možno tisíckrát vidieť, avšak keď sa zjaví, tak pre mňa je to ako po prvý raz. Vtedy sa prežíva vždy taká radosť, láska, istota a milosť! Je to presne to, čo možno vidieť v jej očiach, keď sa na ňu počas zjavenia

pozerám. Počas zjavenia hľadí Matka Božia na všetkých prítomných, presnejšie na každého osobitne. Niekedy, keď sa na kohosi pozerá, vidím bolesť v jej očiach, niekedy radosť, niekedy náklonnosť, niekedy smútok. To všetko mi naznačuje, že žije s každým prítomným a delí sa s ním o jeho radosť, utrpenie alebo bolesť.

Včera bola počas zjavenia nádherná. Kľačala som a modlila som sa s ostatnými prítomnými pútnikmi. Videla som ju, počula som jej modlitbu. Keď nadišiel okamih zjavenia, moje pocity boli tak silné, že som vedela,





že práve teraz nastáva okamih jej príchodu. Keby vtedy Matka Božia neprišla, asi by som od silných citov vybuchla. Keď sa zjaví Matka Božia, všetko ostatné zmizne. Potom už pre mňa nejestvujú pútnici, ani miesto, kde som čakala na zjavenie, všetko sa stáva modré ako nebo a ona je nad všetkým.

Matka Božia mala šedé šaty a biely závoj tak ako vždy. A nebola, vďaka Bohu, smutná. Inak býva skoro vždy smutná, keď mám zjavenie druhého dňa v mesiaci.

Teraz bola veselá. Neviem povedať, či bola príliš veselá a smiala sa. Avšak jednoducho ďakujem milému Bohu, že v jej očiach nebola bolesť, smútok či dokonca slzy. Mala materský výraz tváre, akoby nám všet-

kým chcela odovzdať so srdcom, s láskou a s úsmevom to, čo si od nás želá. Odovzdala mi posolstvo a ja som jej položila ešte pár otázok o ľuďoch, ktorí sa nachádzajú v ťažkých životných situáciách. A dostala som odpovede na tieto otázky. Všetkých nás požehnala svojím materským požehnaním, ako to vždy robieva.

Znovu zopakovala, že je to jej materské požehnanie, avšak najväčšie požehnanie, ktoré môžeme na zemi dostať, je kňazské požehnanie, pretože cez kňaza nás žehná jej Syn.

Počas zjavenia si dostala posolstvo. Ako ho vnímaš?

Pre mňa osobne je posolstvo veľmi hlboké. Stalo sa mi zvykom, že po každom zjavení sa modlím ruženec





a pri tom premýšľam o každom slove, ktoré nám Matka Božia povedala v posolstve a o každom výraze jej tváre. Najskôr sa pokúšam sama pochopiť, čo mi Boh chce osobne povedať a až potom rozmýšľam, čo chce mojím prostredníctvom povedať druhým.

Nemáme žiadne právo vykladať posolstvá, pretože každý musí samostatne premýšľať o posolstve a pochopiť, čo jemu chcel Boh povedať. Posolstvo je určené nám všetkým, pretože Boh chce, aby sme ho všetci počuli a aby sme ho všetci prežívali. Pri poslednom posolstve – nakoľko to môžem povedať – sa ma najväčšmi dotkol pojem „vnútorné zriekanie“. Čo nám tým chcela Matka Božia povedať? Verím, že to nie je ťažké pochopiť a myslím si, že vnútorné zriekanie nie je nevyhnutné len v pôstnom čase, avšak má byť súčasťou celého nášho života.

Matka Božia nechce od nás čosi, čo by sme nedokázali splniť. Verím, že vnútorné zriekanie znamená, aby sme drahého Boha a Ježiša dali v našom živote na prvé miesto v našich srdciach a v našich rodinách. Keď Boh a Ježiš zaujmú prvé miesto, potom máme všetko, pretože máme skutočný pokoj, ktorý nám chce dať.

Ďalej nám Matka Božia hovorí v posolstve, že cesta tam vedie cez lásku. Čo znamená láska? Podľa mňa to musí byť tak, že v každom človeku, ktorého stretne, znovu spoznáme Ježiša, a že ho ako takého budeme milovať a neodsudzovať či kritizovať, lebo my nemôžeme zobrať Božie diela do svojich rúk, pretože my ľudia posudzujeme celkom inak. Boh po-

sudzuje ľudí podľa lásky a vie, čo sa nachádza v ľudskom srdci, my to však nikdy nemôžeme vedieť. Preto spomína Matka Božia pôst. Aj sami viete z posolstiev, aký dôležitý je pre Matku Božiu pôst o chlebe a o vode v stredu a v piatok. Pôst má byť súčasťou nášho života. Ona nám rozumie a hovorí nám všetkým, že práve prostredníctvom modlitby sami spoznáme, akú obeť môžeme priniesť namiesto posteňnia. Všetkým, ktorí sa nikdy nepostili, by som odporúčala, aby urobili, čo urobila s nami Matka Božia, keď sa začali zjavenia. Keď sa zjavila v Medžugorí, nepožadovala ihneď, aby sme sa v stredu a v piatok postili o chlebe a o vode, avšak zo začiatku nám rozprávala o dôležitosti pôstu v piatok a tak nás viedla k pôstu raz do týždňa a to v piatok. Až neskôr, po istom čase pridala k tomu, žeby sme sa mali postiť o chlebe a o vode aj v stredu.

V posolstve aj naďalej Matka Božia zdôrazňuje modlitbu. Čo má pre nás modlitba znamenať? Modlitba má byť náš denný rozhovor s Bohom, náš trvalý kontakt. Ako môžem povedať, že niekoho milujem, že je pre mňa dôle-





žitý a že má v mojom srdci prvé miesto, keď sa s ním vôbec nerozprávam? Modlitba by teda nemala byť žiadnou záťažou, avšak jednoducho osviežením mojej duše a spoločnosťou s milovanou osobou.

Na záver spomenula Matka Božia dobré skutky. Verím, že nás práve pôst, modlitba a láska privádzajú k dobrým skutkom. Matka Božia nás stále pozýva k dobrým skutkom a chce, aby sme ukázali, že sme kresťania, že sme veriaci a že súčintime s bolesťami a utrpením druhých. Musíme dať niečo zo svojho srdca ale nie to, čo už nepotrebujeme, avšak práve to, čo naozaj potrebujeme a čo si skutočne vážime a máme radi. Na

tom spočíva aj naša veľkosť ako kresťanov. A to je práve tá cesta, ktorá nás vedie k vnútornému zriekaniu.

Ďalej hovorí, aby sme spoznali znamenia doby, v ktorej žijeme a nabáda nás k tomu, aby sme o tom začali rozprávať. Čo to znamená, že máme začať rozprávať o znameniach? My kresťania sme sa naučili, čo povedal Ježiš: vaše „áno“ nech je „áno“ a „nie“ nech je „nie“. Preto sa teraz tiež pýtam: čo mi chce tým povedať Boh cez Matku Božiu, aby sme spoznali znamenia doby a začali o nich hovoriť?

Snáď nastáva mimoriadna doba a my máme svedčiť svojou vierou, nie však dávať ľuďom rady, čo majú robiť. Pretože pekne rozprávať dokáže

každý. Mám na mysli zdôraznenie, že rozprávame svojím životom, v ktorom prežívame posolstvá Matky Božej, v ktorom žijeme všedný deň s Bohom. Že sa ohlásime za dobrú vec a proti zlej. Že jednoducho pochopíme, aká má byť naša reč. Myslím si, že Matka Božia to chcela povedať, keď vravela: k tomu vás chcem priviesť.

Na záver povedala: Ďakujem vám, že ste mi vyhovelí. Obvykle Matka Božia povie: Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie. Avšak teraz povedala: Ďakujem vám, že ste mi vyhovelí. To znamená, že sa musíme oveľa viac modliť, aby sme každé slovo, ktoré nám Matka Božia chce povedať, dokázali pochopiť. Matka Božia nepovedala: „Drahá Mirjana, dávam ti posolstvo,“ ale: „Drahé deti“. Vždy hovorievam, že pre Matku Božiu nemám väčšiu cenu ako ktokoľvek z vás, pretože Matka neuprednostňuje žiadne dieťa. Všetci sme jej deťmi, ktoré si vyvolila pre rozličné povolania. Je len otázkou, nakoľko sme pripravení, aby sme kráčali po ceste Matky Božej, na ktorú nás všetkých rovnako pozýva. A to je každého osobná zodpovednosť.

Mirjana, ty si bola medzi prvými vizionármí, ktorí uvideli Matku Božiu. Čoskoro budeme sláviť 25. výročie jej príchodu. Ako vnímaš sama seba ako vizionárku po 25 rokoch?

Pri pohľade naspäť na predošlých 25 rokov sa mi zdá, akoby to bolo včera. Nedokážem pochopiť, že už prešlo toľko rokov. V prvých dňoch zjavení som sa cítila veľmi zvláštne a boli stovky nezodpovedaných otázok.

Vtedy sme žili v Sarajeve. Bolo to v čase komunizmu a moji rodičia zo strachu nerozprávali veľa o viere, hoci ju praktizovali. Chodievali sme každú nedeľu na sv. omšu a každý večer sme sa modlievali ruženec v rodine, avšak aj iné modlitby.

Keď sa mi zjavila Matka Božia, nevedela som, či žijem, alebo som zomrela. Cítila som sa viac v nebi ako na zemi. Svoju prácu som vykonávala zo zotrvačnosti, avšak moje myšlienky boli však v nebi pri milovanej Matke Božej. Prosila som drahého Pána, aby mi pomohol pochopiť, či je to možné, aby som skutočne videla Matku Božiu a či to všetko skutočne prežívam. Spomínam si, že vtedy som bola presvedčená, že by bolo nádherné, keby sa môj život čo najskôr ukončil, aby som mohla byť pri Matke Božej.

Chcela som jednoducho žiť viac v svojich myšlienkach ako v skutočnosti. Bola som najšťastnejšia, keď som mohla v tichosti premýšľať. Tak som denne v tichosti premýšľala, čo bolo na stretnutí s Matkou Božou. Časom som s pomocou Matky Božej z toho vyrástla. Matka Božia mi pomohla všetko pochopiť a prijať. Tiež mi pomohla, aby som pomáhala aj druhým ľuďom chápať. A tak 25 rokov uplynulo ako v lietadle.

Za tých 25 rokov zostala Matka Božia vždy tá istá a má svoj plán, ktorý chce uskutočniť. Na 16. výročie Matka Božia povedala: „Som s vami 16 rokov. To ukazuje, ako veľmi vás Boh miluje.“ To znamená, že za tých 25 rokov môžeme skutočne vidieť, ako veľmi nás Boh miluje, že tak dlho posielala svoju Matku, aby nám pomáhala, aby sme pochopili a kráčali po správnej ceste.

Pre mňa je každé stretnutie s Matkou Božou také, akoby to bolo po prvý raz, preto nemôžem povedať: „Všetko je normálne“. Nikdy to nie je normálne, je to veľké vzrušenie. Povedala som len, ako som sa včera cítila. Moje telo potrebuje po zjavení určite niekoľko dní, aby sa zotavilo.

Avšak včera bolo čosi zvláštne, bola tam akási bolesť, smútok aj radosť a to všetko naraz zmiešané. Bolela ma každučká čiastka môjho tela, avšak je to iná bolesť ako ľudská bolesť. Moja bolesť je ešte väčšia, pretože viem, že ju každý deň nemôžem vidieť.

Myslím na to, že nebude ľahké čakať na ďalšie stretnutie. Som aj ja matkou a mám dve dievčatá, za ktoré by som položila svoj život ako aj iné matky.

Avšak keď som s Matkou Božou, deti pre mňa nejestvujú, je len želanie, aby ma zobrala so sebou. Skúste preto pochopiť tú bolesť, ktorú cítim, keď Matka Božia odchádza a ako veľa modlitby a času potrebujem, aby som sa vrátila do všedného života. Ako veľa potrebujem Božej pomoci, aby som ďalej kráčala po tejto ceste a pochopila, že to tak musí byť, pretože to je Božia vôľa.

Čo by si nám ešte chcela povedať na záver nášho rozhovoru?

Všetci sa snažíme vykonať pre drahého Pána a Matku Božiu čo najviac, avšak hlboko v srdci cítime, že by to mohlo byť ešte viac.

A keď sme sami k sebe úprimní, pochopíme, že môžeme ešte viac. Keby sme vedeli, ako veľmi nás Matka Božia miluje a ako veľmi nás miluje Boh,

a ako veľa konajú obaja pre nás, nebolo by pre nás ťažké nasledovať jej posolstvá a robiť, čo si želá od nás. Nemôžem uveriť, keď mi niekto tvrdí, že nemá čas na ruženec, na modlitbu a na pôst. Sú to všetko výhovorky, lebo keď niekoho máme radi, nájdeme si pre neho aj čas.

Tu v Medžugorí som mala príležitosť rozprávať sa s pútnikmi z celého sveta a všetci rozprávali rovnaké príbehy, že nemajú čas na modlitbu, pretože veľa pracujú. Ako chcú svojim deťom čo najviac zabezpečiť, aby sa raz mali lepšie ako oni. Je mi všetkých týchto ľudí veľmi ľúto, lebo vidím, že nič nepochopili z toho, čo sa tu deje. Môžeme svojim deťom zanechať celý svet, avšak keď sme im nedali Ježiša, nedali sme im nič. Lebo deti hľadajú ešte druhý svet, potom tretí a tak nebudú nikdy šťastné.

Keď im však necháme v srdci Ježiša, až potom budú mať všetko. Pretože s pokojom, ktorý dáva Ježiš, budú spokojné aj s tým, čo majú. A keď to našim deťom nedáme, potom hľadajú druhý a tretí svet, a to sú drogy, alkohol a všetky iné klamlivé veci, ktoré dávajú falošný pokoj. Preto všetkým odporúčam, aby nasledovali Matku Božiu. Na záver by som chcela povedať, že je rozdiel rozprávať o Medžugorí a Medžugorie prežívať. To znamená, že je rozdiel medzi tým, keď len čítate čo som hovorila a tým, keď idete na Vrch zjavenia alebo Križevac a rozprávate sa s vašou Matkou. Preto by som vás chcela poprosiť, aby ste nasledovali Matku Božiu a jej posolstvá, lebo ona nás vedie k Ježišovi a len on samotný nám dáva skutočný pokoj.

(Rozhovor viedol vd.)

Každé zjavenie je veľkým darom

Vicka, čoskoro oslávime 25 rokov zjavení. Čo nám môžeš o tom povedať?

25 rokov zjavení to je veľká radosť a byť s Matkou Božou 25 rokov znamená pre mňa určite niečo veľké. Ale každý deň, ktorý prežívam s Matkou Božou, je vždy novým stretnutím. Nikdy nemôžem povedať, že je to také isté zjavenie. Lebo každé zjavenie osobitne je pre nás vizionárov veľkým darom a byť s Matkou Božou nás naplňa veľkou radosťou a nadšením. Od začiatku zjavení mám ešte dodnes každodenné zjavenie.

Povedz nám niečo viac o tvojom stretávaní s Matkou Božou. Ved' ty ho nikdy nemáš súčasne s ostatnými vizionármi?

Stretnutia s Matkou Božou sú také isté ako predtým, na tom sa nič nezmenilo. Už som povedala, že každé stretnutie je pre mňa ako nové. Občas mám príležitosť niečo sa Matky Božej opýtať, ale inak ju počúvam a modlím sa s ňou. Celé stretnutie celkom závisí od Matky Božej, ako sa začne. Pri mojich stretnutiach s Matkou Božou vždy zdôrazňuje dôležitosť modlitby za mládež a za rodiny. Vždy hovorí, že sa mládež nachádza v ťažkej situácii,

najmä pre celkovú situáciu, ktorá panuje v dnešnom svete. Preto sa Matka Božia zvlášť modlí a aj nás o to prosí, aby sme sa modlili za uskutočnenie jedného plánu spomedzi jej plánov. Už dlhší čas nás prosí, aby sme zosilnili svoje modlitby, aby sme jej pomáhali, aby sa jej plán uskutočnil.

Môžeš nám niečo povedať o твоjich prvých stretnutiach s Matkou Božou?

Spomínam si na prvé dni predovšetkým vtedy, keď prichádzajú ku mne skupiny, ktorým podávam svedectvo na schodoch a o ktorých viem, že mnohí prišli po prvý raz. Všetkým podrobne opisujem svoje prvé stretnutia s Matkou Božou, lebo oni chcú skutočne vedieť, ako to bolo na začiatku, aby to mohli sledovať, aby sa nič neprerušilo, alebo neprešlo z toho, čo sa od začiatku udialo. Keď rozprávam ľuďom o posolstvách, radi načúvajú, ale najradšej počúvajú, keď im rozprávam, ako to bolo v prvý deň, keď som išla na prechádzku. Mirjana, Ivanka a Milka, sestra Márie, boli už predtým na ceste. Keď som sa k nim blížila, volali na mňa: „Vicka, ponáhľaj sa, ponáhľaj sa, poď k nám!“ A kým som k nim be-



žala, myslela som si, že ich hádam napadol had alebo iné zviera, lebo som videla, že boli úplne rozrušené. V tom momente by som si nebola ani vo sne predstavila, žeby sa mohla zjaviť Matka Božia a že práve vidia Matku Božiu. Tak som sa k nim približovala a ony povedali, že sa im zjavila Matka Božia. V tej chvíli, keď mi to povedali, bola som plná strachu. Odhodila som z nôh šľapky a bežala som

k nim ešte rýchlejšie. Pamätám sa na to, akoby to bolo teraz, v tomto momente. Kým som k nim bežala, prichádzal cestou Ivan Dragičević a ja som mu povedala, čo mi povedali Mirjana, Milka a Ivanka. Pokojne počúval a ja som mu navrhla, aby sme k nim bežali obaja. Tak sme sa obaja rozbehli. Zrazu som sa obrátila a Ivan zmizol. Vedela som, že šiel predtým ešte vedľa mňa. Utekal preč, a síce

nie tou istou cestou, po ktorej sme prišli, ale cez plot, krížom cez pole, domov... Viem, že som nakláňala hlavu k zemi. Nebála som sa Matky Božej, ale bolo vo mne čosi silnejšieho, čo mi nedovolilo zdvihnúť hlavu. Prešlo pár minút a hlava sa mi začala postupne viac a viac dvíhať, presne k miestu zjavenia, kde bola Matka Božia. My sme boli vtedy na ceste a Matka Božia bola na kopci, kde je teraz jej socha, to je presne miesto zjavenia. Bola to veľká vzdialenosť z toho miesta na ceste, kde sme boli, ale bolo to zvláštne, lebo Matka Božia bola presne pred nami, akoby bola tu, akoby sme sa jej mohli dotknúť rukou. Matka Božia nám kývala pravou rukou, aby sme sa k nej priblížili, ale my sme to jednoducho nedokázali, ale všetky sme utiekli domov a nechali Matku Božiu samotnú. Na druhý deň sme sa Mirjana, Ivanka a ja znovu dohodli, že pôjdeme tou istou cestou na prechádzku. Povedali sme si: ak je Matka Božia tam, tak to povieme aj ostatným ľuďom v obci. A ak tam nie je, tak nepovieme nikomu nič. Išli sme tou istou cestou a keď sme prišli na to isté miesto, bola Matka Božia už tam, kde bola deň predtým a čakala na nás. Tak som v tento druhý večer išla večer k Mariji, kde bol aj Jakov. Povedala som im, čo sa stalo a oni povedali, že keď tam ráno zasa pôjdeme, aby sme aj ich zavolali, aby išli s nami a modlili sa s nami. Prišli sme tam a Matka Božia tam už bola. Išla som zavolať Jakova a Mariju, ako sme sa už deň predtým dohodli. Išli s nami a prišli sme k Mirjane, Ivanke a Ivanovi, ktorí tam už boli. A potom sa stal zázrak. Všetci sme boli ešte veľmi ďaleko od Matky Božej, ale v jednom momente sme zrazu stáli pri

nej na kopci. Nik z nás si to dnes nevie vysvetliť, ako to bolo možné a ako sme vôbec mohli prísť tak skoro na miesto zjavenia. Všetko sa to odohralo v zlomku sekundy. Vedeli sme, že k miestu zjavenia nebola nijaká cesta, že tam boli iba kamene a trnie. Vtedy sme mali prvé stretnutie s Matkou Božou a začali sme sa s ňou rozprávať.

Vicka, od prvých dní dodnes sa toho veľa stalo. Ako vnímaš tento celý nový svet, ktorý sa začal cez zjavenia Matky Božej v Medžugorí?

To všetko nám hovorí, že je to veľké dielo Boha a Matky Božej. Určite ho nezačali jednoduchí ľudia, ale je to Boží plán, ktorý sa začal uskutočňovať naším prostredníctvom. Každému človekovi, ktorý naozaj chce urobiť niečo dobré, môže v tom Medžugorie ešte viac pomôcť a v srdci mu ukázať, že sa oplatí robiť veľké veci pre Boha a Matku Božiu. Lebo odmena za to v nebi je veľká. Myslím si, že to všetko robíme z lásky k Matke Božej. Že nám to určite stonásobne odplatí tu na zemi a v nebi. Teraz sa nachádzame v tomto sirotinci, ktorý založila zosnulá sestra Josipa. Dodnes si uvedomujeme, že to tu vedie Božia prozreteľnosť. Býva tu 130 detí, ktoré nemajú rodičov. Medzi nimi je 15 detí, ktoré sme našli v nádobách na smeti, na ceste alebo pri kostolných dverách v Medžugorí. Všetky sú tu zaopatrené a majú tu svoj domov. Tu nie sú nijaké platy. Jedinou odplatom je, že to funguje, je to pomoc dobrých ľudí. A tak to môže ísť s týmto domom ďalej. Z ľudského hľadiska by sme to sami nedokázali, ale vieme, že Boh

a Matka Božia svojím spôsobom tento domov vedú. A preto sme vďační všetkým ľuďom dobrej vôle, ktorí rozoznávajú chudobných tohto sveta a aj im nejakým spôsobom pomáhajú. Všetci si musia uvedomovať, že my sme tu ich predĺženou rukou, sme nástrojmi, ktoré používajú. Ja som skoro každý deň tu v sirotinci. Vedúcou je sestra Kornélia, rodná sestra zosnulej sestry Josipy, ktorá sa so svojimi sestrami a spolu so mnou o tento sirotinec stará.

Môžeš nám ešte na záver niečo povedať?

Najradšej by som zdôraznila veľmi dôležitú skutočnosť, že všetky tieto roky zjavení Matky Božej v Medžugorí sú rokmi veľkých milostí. Preto by sme jej mali za jej dary, ktoré sme dostali a ešte dostaneme, ustavične ďakovať. Takisto je dôležité, aby všetci pochopili, čo je cieľom príchodu Matky Božej na túto zem a čo by od nás skutočne chcela. Musíme pochopiť, že Matka Božia počas týchto rokov prichádzala s veľkou radosťou k nám na zem, aby nám pomáhala. Jej radosť je ešte väčšia, keď prijme jej cestu a jej poslanie prežívame srdcom. Nie je dôležité, či je to 24 alebo 25 rokov zjavení, no je dôležitejšie, aby sme sa všetci zmenili, a to tým, že prijme tú cestu, na ktorú nás Boh pozýva prostredníctvom Matky Božej. Matka Božia sa v slávnostný deň iste bude ešte väčšmi tešiť s nami, ak sa predtým odo dneška premeníme a budeme jej poslanie ešte hlbšie prežívať. Tak budeme očakávať

25. výročie spolu s Matkou Božou s veľkou radosťou v srdci a svoje srdce podarujeme Matke Božej a ona sa nám určite odmení, lebo sme jej pomáhali pri uskutočňovaní jej plánov. Chcela by som vás a vaše rodiny odporúčať modlitbe Matky Božej. Najmä sa budem modliť za chorých, lebo chorí by mali byť vždy na prvom mieste a potom tí ostatní. Najviac sa modlím za nich, aby im Matka Božia dala silu, aby dar kríža dokázali niesť s láskou v srdci. Kiež vás požehná Kráľovná pokoja svojím pokojom a svojou láskou a kiež prináša do všetkých vašich rodín svoj pokoj a svoju lásku!

(Rozhovor viedol vd.)



ROZHOVOR S JAKOVOM ČOLOM

20. 3. 2006 V MEDŽUGORÍ

Matka Božia sa tu zjavuje už 25 rokov. Mal si aj pred začiatkom zjavení takú pevnú vieru?

Keď sa zjavenia začali, mal som 10 rokov, teda bol som o niečo mladší než ostatní vizionári. Bol som ako ostatné deti v tom veku. Vedel som, že je Boh, Matka Božia atď., bez toho, žeby som to naozaj v srdci cítil, na rozdiel od dneška.

Ktorý deň bol v tvojom živote najkrajší?

Najkrajším dňom v mojom živote bol 25. jún 1981. V ten deň mi Pán daroval skutočne veľkú milosť, že som smel vidieť Matku Božiu. Až neskôr som pochopil, že som v tom okamihu dostal ešte jednu väčšiu milosť, totiž, že som sa cez Matku Božiu naučil po-
návať Krista.

Ktoré zo zjavení malo pre teba najväčší význam?

Pre mňa je každé stretnutie s Matkou Božou niečo celkom osobitného, niečo čo sa nedá vyjadriť slovami. Keď stojí človek pred Matkou Božou, pozerá sa jej do očí a cíti tú obrovskú lásku, potom cíti v srdci, že je skutočne našou Matkou. To je čosi neopísateľné. V tom okamihu človek nemá už nijaké želania. Preto mi ťažko padne povedať, ktoré stretnutie s Matkou Božou bolo to najkrajšie. Všetky stretnutia majú pre mňa mimoriadny význam.



Matka Božia pozýva nás, svoje deti, v nespočetných posolstvách neúnavne k obráteniu. Čo si myslíš, prečo sa zjavuje tak dlho?

Matka Božia sem neprišla pre mňa, pre nás vizionárov alebo pre náš národ, ale pre všetkých ľudí. Keď otvoríme svoje srdcia, sami od seba pochopíme dôvod jej príchodu. Prichádza sem už 25 rokov, lebo sme jej deti. Miluje nás a chce nám prinášať radosť a pokoj, ktorý môžeme nájsť iba v Ježišovi Kristovi, preto nám Matka Božia odovzdáva posolstvá. Jej posolstvá nám ukazujú cestu, aby sme



Jakov Čolo so svojou rodinou v Medžugorí

hovorí: „Milé deti, otvorte svoje srdcia a všetko ostatné urobím ja.“

Pýtal si sa Matky Božej, čo máš vo svojom živote robiť?

Pýtali sme sa na začiatku Matky Božej, prečo si vybrala práve nás. Necítíme sa byť lepší než tí druhí, naopak. Odpovedala nám jednoducho: „Lúbim vás takých, akí ste.“ Mnohí sa čudovali, že sme my všetci vizionári vstúpili do manželského stavu a založili si rodiny. Matka Božia nám ponechala voľnosť vyvoliť si vo svojom živote to, čo si v srdci želáme. Keby Pán a Matka Božia chceli, aby som sa stal kňazom, dali by mi k tomu aj povolanie. Mám svoju rodinu, ženu a moje tri deti a považujem to všetko za Božiu vôľu pre mňa a nikdy som o tom nezapochyboval. Nikdy som sa Matky Božej nepýtal na nič osobného, čo by sa týkalo mňa alebo môjho života, ani v najťažších chvíľach môjho života, keď som 12-ročný stratil matku a ako 13-ročný otca; lebo cítim vo svojom srdci Matku Božiu s jej materinskou láskou a takisto Ježiša. Preto nikdy nebolo treba pýtať sa Matky Božej, čo mám robiť. Matka Božia hovorí vždy, modlite sa a v modlitbe nájdete všetky odpovede, ktoré hľadáte.

Všetky vizionárske deti vstúpili do manželstva. Má Matka Božia nejaký zvláštny plán pre rodiny?

Matka Božia nás pozýva, aby sme

sa dostali ku Kristovi a pomáhajú nám lepšie ho poznať. Je to pravá Matka, často svoje slová opakuje, lebo by nám chcela dať Ježiša, jeho pokoj a jeho radosť, no bohužiaľ sme často uzavretí a neprijímame túto milosť.

Mnohí ľudia sa sami seba pýtajú: „Čo musíme urobiť, aby sme túto milosť získali?“ Pri tom poznáme cestu a prostriedky, len ich musíme používať: modlitba, pôst, obrátenie, svätá omša... Mnohí ľudia, ktorí doposiaľ poslúžili neprežívali, cítia, že je ťažké prežívať toto všetko, o čo nás Matka Božia prosí. No ona nám ustavične

sa v rodinách modlili, postavili Boha na prvé miesto a dali si v rodine čas pre Pána. Niet nič väčšieho, vraví Matka Božia, nič, čo rodinu väčšmi zjednocuje než spoločná modlitba.

My, rodičia, ja som tiež otec, máme veľkú zodpovednosť voči svojim deťom. Musíme dávať svojim deťom dobrý príklad. Naše deti musia v nás vidieť pokoj a radosť a našu rodinu by mali môcť prežívať ako oázu pokoja.

Mnohí mladiství hľadajú, žiaľ, radosť vo falošných veciach a nedokážu pochopiť, že pravú radosť a pravý pokoj nám môže dať iba Pán. Čo môžeme pre našu mládež urobiť je toto: Milovať ju, modliť sa za ňu a celkom ju vložiť do rúk Matky Božej.

Mnohí ľudia sa kvôli posolstvám začali postiť. Prečo je pôst taký dôležitý?

Matka Božia nás pozýva, aby sme sa postili v stredu a v piatok o chlebe a o vode. Viem, nie je to ľahké hovoriť ľuďom o pôste. Ale ak chceme, aby sa veci obrátili k lepšiemu, musíme počúvať slová Matky Božej. Hovorí nám: „Modlitbou a pôstom môžete dosiahnuť všetko, ba aj zastaviť vojny.“ Pôst je dôležitý, lebo nás Matka Božia o to prosí. Matka Božia si želá, aby sme sa v láske a tichu postili.

Toho roku príde do Medžugoria veľa pútnikov, čo by si im chcel poradiť?

Vedúci skupín majú pútnikom predovšetkým vysvetliť, čo je to púť. Lebo sem do Medžugoria sa nechodí na

pekné turistické zázjazy. Tu niet nič zvláštne na pozeranie, nijaké staré kostoly, nijaké obdivuhodné budovy... Sem sa prichádza, aby sa človek stretol s Bohom a Matkou Božou.

Keď prichádzate sem, do Medžugoria, otvorte svoje srdcia Matke Božej a vložte do jej rúk celý svoj život. Len tak môže cez nás pôsobiť a len tak môžeme prijímať všetko to, k čomu nás pozýva. Matka Božia nás pozýva, aby sme sa každý deň modlili, najmä svätý ruženec. Predovšetkým nás však pozýva, aby sme sa modlili srdcom, aby sme mohli pocítiť pokoj modlitby. Mnohí sa pýtajú, čo to znamená, modliť sa srdcom. Modlitba srdca sa nedá vysvetliť slovami; je to Boží dar. Dar, ktorý by Boh rád dal každému z nás. Aby sme ho dostali, musíme oň prosiť a ukázať Bohu, že si túto milosť želáme.

Do Medžugoria sa chodí z jedného dôvodu; aby sme sa obrátili. To je ten najväčší zázrak a to najväčšie znamenie, o aké môžeme prosiť: tu v Medžugorí začať nový život. Najdôležitejšie je vnášať nový život do svojich rodín. Mnohí hovoria, že tu v Medžugorí je všetko oveľa ľahšie, tu je veľa pokoja, ale to všetko môžeme prežívať aj v svojich rodinách, ak len budeme chcieť. Vyžaduje si to naše malé obety, potom môžeme prežívať Medžugorie aj v našich rodinách. Ak postavíme Boha v našich životoch na prvé miesto, tak budeme prežívať nebeské kráľovstvo už tu na zemi.

(Páter Maria Hananias Klaben
zo spoločenstva
OÁZA POKOJA)



Vizionár Ivan Dragičević v pútnickom kostole Loretto v Rakúsku

27. apríla 2006 prišiel Ivan Dragičević na pozvanie farára Pöschela do Burgenlandu. V preplnenom pútnickom kostole Loretto v Burgenlande mal svoje každodenné zjavenie. Po sv. omši rozprával Ivan Dragičević o svojom živote s Matkou Božou.

Už 25 rokov sa mu denne zjavuje Matka Božia. Nikto z nás si nedokáže predstaviť, žeby sa každý večer stretol s Matkou Božou. Ivan vzrušujúco

rozprával o prvých dňoch zjavení v Medžugorí. Hovoril o svojom počiatocnom strachu, ktorý sa neskôr premenil na radosť.

Po 25 rokoch v službách Matky Božej je Ivan dôveryhodný svedok posolstiev Matky Božej. Rozprával o základných posolstvách Matky Božej, ktoré nás majú priviesť k Ježišovi. Tisíckrát nás pozývala k modlitbe. Nespočetne rász nás nabádala, aby sme



prežívali posolstvá a zažili pokoj a radosť v Bohu. Žiadnu matku neunaví pri výchove svojich detí tisíckrát zopakovať, čo sa máme naučiť. Každá starostlivá matka sa snaží varovať svoje deti pred nebezpečenstvami. Je smutná, keď neprijímame jej pozvania. A taká je aj naša nebeská Matka.

Matka Božia si nevyvolila tých najlepších. Ani vizionári nie sú žiadni svätci, avšak denne sa pokúšajú kráčať po jej ceste.

Stretnutia sú pre neho to najkrajšie v živote. Každý pokus opísať krásu Matky Božej zlyháva. Je to nadprirodzený zážitok a preto je Bohu nekoene vdáčny.

Ivan v príhovore povedal, že Matka Božia prišla dnes večer vo svetle a bola veľmi naradovaná. Povedala: „Pochválený buď Ježiš Kristus, milé deti!“

Modlila sa s rozopätými rukami nad všetkými, ktorí sa zhromaždili v kostole. Potom sa modlila osobitne za prítomných kňazov a požehnala ich materinským požehnaním. Ivan sa s ňou modlil za potreby chorých a odporučil jej všetkých, najmä rodiny a chorých. Potom sa Matka Božia zvlášť modlila za duchovné povolania v chráme. Na záver sa rozlúčila slovami: „Choďte v pokoji!“ a zmizla v znamení svetla a kríža.

Po večernom programe Ivan poskytol rozhovor rakúskej televízii ORF, aby verejne vydal svedectvo o príchode Matky Božej.

Ivan prišiel do Rakúska z Írska. Tam rozprával pred desaťtisícami ľudí. Navštívil aj Škótsko, kde svedčil pred priateľmi, ktorí sú spojení s Medžugorím.



Ivan prišiel do Burgenlandu
na pozvanie farára Pöschela.



Po sv. omši rozprával Ivan Dragičević
o svojom živote s Matkou Božou.
Do nemčiny prekladala sr. Daniela.

Posolstvá z 25. v mesiaci

25. marca 2006 – „Odvahu, milé deti! Rozhodla som sa viesť vás cestou svätosti. Zrieknite sa hriechu a poďte cestou spásy, cestou, ktorú vybral môj Syn. Cez každé vaše utrpenie a trápenie Boh nájde pre vás cestu radosti. Preto, milé deti, modlite sa. Sme vám blízko svojou láskou. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. apríla 2006 – „Drahé deti! Aj dnes vás vyzývam, aby ste mali viac viery vo mňa a v môjho Syna. On zvíťazil svojou smrťou a zmŕtvychvstaním a pozýva vás, aby ste cezo mňa boli časťou jeho radosti. Vy nevidíte Boha, milé deti, avšak keď sa modlíte, pocítite jeho blízkosť. Som s vami a pred Bohom sa prihováram za každého z vás. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. mája 2006 – „Drahé deti! Aj dnes vás pozývam, aby ste moje posolstvá, ktoré vám dávam, uvádzali do praxe a prežívali. Rozhodnite sa pre svätosť, milé deti, a myslite na raj. Len tak budete mať pokoj v svojom srdci, ktorý nikto nebude môcť zničiť. Pokoj je dar, ktorý vám dá Boh v modlitbe. Milé deti, hľadajte a pracujte zo všetkých síl, aby pokoj zvíťazil vo vašich srdciach a vo svete. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.“

ODKAZOVÁ TELEFÓNNA SLUŽBA

Najnovšie mesačné posolstvo Matky Božej z Medžugoria sa môžete dozvedieť aj prostredníctvom našej odkazovej služby. Už od 26. dňa v mesiaci je najnovšie posolstvo k dispozícii na tomto bratislavskom telefónnom čísle:

02 / 52 92 72 10

Na toto číslo možno volať z domova i zo zahraničia za cenu obyčajných telefónnych poplatkov. Nové posolstvo, časopis a ďalšie správy môžete nájsť aj na internete na adrese:

www.marianskecentrum.sk



Znovu nájdime materinskú úlohu Márie v svojom živote

V dňoch po zmŕtvychvstaní Pána ostávali apoštoli pospolu a utešovala ich prítomnosť Márie. A po nanebovstúpení ešte viac sa s ňou spojili v modlitbách v očakávaní turíčných udalostí. Mária bola pre nich

Matkou a Učiteľkou a túto úlohu má dodnes pre kresťanov všetkých čias.

Každý rok vo veľkonočnom čase toto prežívame ešte hlbšie a snád' v ľudovej zbožnosti práve z tohto dôvodu sa mesiac máj, ktorý býva obvykle medzi Veľkou nocou a Turícami, zasvätil Panne Márii. Tento mesiac preto slúži znovunájdeniu materinskej úlohy, ktorú plní Mária v našom živote, aby sme sa stali schopnými učeníkmi a dôveryhodnými svedkami zmŕtvychvstalého Pána.

Pápež Benedikt XVI. pred modlitbou Anjel Pána 30. apríla 2006

Drahí priatelia Medžugoria! Ďakujeme všetkým, ktorí finančne prispeli na krytie výrobných nákladov, ktoré predstavujú približne 29 Sk za jeden výtlačok tejto publikácie. K tomu je potrebné pripočítať ďalšie náklady organizácie (poštovné, nájomné, telefóny), ktoré v prepočte na jedno číslo predstavujú približne 10 Sk. Všetkým dobrodincom vyslovujeme Pán Boh zaplať!

*Dobrovoľné príspevky posielajte priloženou poštovou poukážkou, alebo priamo prevodom na náš účet v **Ľudovej banke, a.s.** - expozitúra Bratislava, Jesenského ul., číslo účtu: **4 030 020 318 / 3100, IBAN: SK95 3100 0000 0040 3002 0318.***

Objednávky zasielajte na adresu:

Mariánske centrum Medžugorie, Františkánska 2, 811 01 Bratislava, Slovenská republika.

Objednávky do zahraničia sa vybavujú jednotlivo podľa dohovoru.

Zastúpenie v Českej republike: Jarmila Kristková, Denisova 10, 690 02 Břeclav.

Publikácie MCM Bratislava sú nepredajné a náklady na výrobu sa kryjú z vašich dobrovoľných príspevkov!

Telefón so záznamníkom: 02-529 641 09.

Zodp. redaktor: Dr. Marián Kečkeš

Reg. č.:1828/98

© GEBETSAKTION Maria - Königin des Friedens - MEDJUGORJE, 1153 Wien

© Mariánske centrum Medžugorie, Bratislava

